

tionen eller den Kongelige Resolution af 1820 indeholdt Bestemmelse om, at der skulde være betinget første Prioritet, hvilket vilde være et overmaade væsentligt Moment, og hvorom det Lovforslag, som for Steblikket forhandles, Intet indeholder. Forsaavidt det af den meget ærede Justitsminister er yttret, at Hensigten var, at der ikke for bestandigt skulde være nogen Hindring for, at Umyndiges Midler kunde anlægges i de af Creditforeningerne udstedte Gjældsforfrivninger, da har det heller ikke været min Mening, at der for bestandigt skulde lægges Hindringer i Veien derfor, men kun, at man ikke strax skulde tage Bestemmelse herom, inden man noget nærmere kjendte Indretningen af disse Creditforeninger og de Regler, der skulde tjene til Norm for deres Virksomhed, hvormod jeg netop har udtalt, at jeg baade haabede og ventede, at den Tid vilde komme, og ikke være ffern, da den omspurgte Indrømmelse kunde gjøres. Naar det er bemærket, at her ikke var Tale om en Ret for Creditforeningerne, men kun om en Tilladelse til at anbringe de Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler i Creditforeningernes Gjældsforfrivninger, da er det vel saa, at dette er Bestemmelsens Form, og at der ikke efter Forslaget skulde indrømmes Creditforeningerne nogen ubetinget Ret i den omhandlede Henseende; men det kan dog ikke med Føie nægtes, at det er en Ret, og det en ingenlunde uvigtig Ret for Creditforeningerne, hvorom der her er Spørgsmaal; og forsaavidt det endvidere er udhøvet, at man vel kunde meddele Bestyrerne af Overformynderiers og offentlige Stiftelsers Midler den ommeldte Bemyndigelse, stolende paa, at disse Bestyrere vilde vide med Omhu og Stjorsomhed at veie, om en Creditforening virkelig fortjente en saadan Tillid, at man kunde forsvare at anbringe de Umyndiges og Stiftelsernes Midler i de af Foreningen udstedte Gjældsforfrivninger, da indrømmer jeg meget gjerne, at hine Bestyrere vistnok kunne forudsættes at ville vise Stjorsomhed ved Anbringelsen af de Midler, de have under deres Varetagt. Men jeg veed dog ikke, om man ved den foreslaaede almindelige Bestemmelse ikke overlader vel meget til deres Conduite, og dersom man virkelig men-

ner, at der ordentligviis kunde være Overveielser af særdeles Bigtighed at anstille for de vedkommende Bestyrere, inden de anbragte de dem anbetroede Midler i Creditforeningens Gjældsforfrivninger, synes allerede heri at ligge, at man dog ikke finder de foreslaaede Bestemmelser, som selve Loven skulde indeholde, i og for sig aldeles betryggende; men det forekommer mig da at ville være nok saa naturligt og stemmende med Forholdene, om den overordnede Bestyrelse tog de fornødne nærmere Betingelser noget i Agt, inden en saadan ganske almindelig Bemyndigelse ved Lov blev meddeelt, og ikke altfor meget satte sin Lid til, at de vedkommende underordnede Bestyrere nok vilde vide at iagttage det Fornødne. Det vil neppe heller feile, at en Bestemmelse, som den i § 3 foreslaaede, vilde af Mange blive anseet som et Slags Dpfordring fra det Offentliges Side, og i alt Fald som indeholdende en saadan Bemyndigelse, at de lettelig vilde mene, at de i paakommende Tilfælde just ikke havde saa overmaade mange Overveielser at anstille, men at det Væsentlige allerede maatte være taget i Agt, forinden den almindelige Tilladelse blev meddeelt, idet man maatte være gaaet ud fra den Forudsætning, at Lovgivningens Bestemmelser allerede indeholdt saadanne Garantier, at, i det Mindste i Reglen, Midlernes Anvendelse paa den omhandlede Maade ingen særegen Betænkkelighed kunde have. Mange af de vedkommende Bestyrere vilde vistnok antage, at de ikke let i noget Tilfælde vilde kunne paadrage sig Ansvar ved at anbringe Midlerne paa denne Maade. Jeg kan derfor, uanseet hvad der navnlig af det ærede Ministerium er blevet udtalt, ikke andet end vedblive den Formening, at det, om jeg maa bruge det Udtryk, er noget ubetimeligt, allerede nu at give en saadan Tilladelse, og jeg maa fremdeles ansee det for det Ustelligste og Rigtigste, om man dermed tøvede noget, indtil man havde erfaret, hvorledes disse Indretninger vilde blive organiserede, og navnlig havde lært de Statutter at kjende, hvorefter de vilde blive ordnede; thi vel er det saa, at disse Statutter skulde være undergivne Indenrigsministeriets Revision og af dette Ministerium approberes; men Loven burde dog neppe indeholde en saadan alminde-